

Κανένας μόνος, καμία μόνη και τίποτε αναπάντητο!

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΑΝ
2 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ.ΙΩΑΝΝΗ**

Είναι δύσκολο να είσαι μετανάστρια ή μετανάστης εργαζόμενος, στην Ελλάδα του 2021. Είναι δύσκολο διότι, κατ' αρχάς, σε ξεζουμίζουν εργασιακά για ένα κομμάτι ψωμί, 1-3 ευρώ/ώρα και στις δυσκολότερες χαμαλοδουλειές. Λάτσα, καθαριότητα, κουβαλήματα, αδιάκοπα 12ωρα και, εν γένει, ό,τι χρειαστεί το αφεντικό. Δεκαετίες τώρα και χωρίς την θεσμική κάλυψη των εργοδοτών από το νέο εργασιακό νομοσχέδιο Χατζηδάκη. Καμιά φορά, βέβαια, τα πράγματα είναι ακόμη δυσκολότερα, καθώς – που και που – ξεπροβάλλει από την τρύπα του και το κτήνος του εθνικισμού. Κι εκεί που το 'μόνο πρόβλημα' του μετανάστη-εργάτη ήταν η άκρως υποτιμημένη εργασία του, ο ελάχιστος προσωπικός χρόνος και οι ατελείωτοι φυλετικοί αποκλεισμοί από τις κρατικές παροχές που ισχύουν για τον – κατά τ' άλλα – ντόπιο πληθυσμό, έχει επιπλέον να ανησυχεί και για τη βία του ρατσισμού. Τόσο στο δρόμο, όσο και στον ίδιο του τον εργασιακό χώρο.

Τα παραπάνω είναι μια σύντομη περιήγηση στην καθημερινότητα των μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών στην Ελλάδα των τελευταίων δεκαετιών, στην πόλη μας και ιδίως στις συνοικίες του κέντρου της. Απ' ό,τι φαίνεται, όμως, και στην ίδια μας τη γειτονιά.

Σάββατο 19 Ιούνη, πάνω πλατεία Αγ. Παρασκευής. Ξημέρωμα, 6πμ. Μετά από βραδινό ξεφάντωμα για μια παρέα

ρατσιστών. Και μετά από ολονύκτια εργασία για δυο μετανάστες από το Μπαγκλαντές, εργαζόμενους στο ψητοπωλείο "Ο γύρος της πλατείας". Καθώς οι δυο εργαζόμενοι περιμένουν στη στάση του λεωφορείου απέναντι από το μαγαζί, δέχονται απροειδοποίητη σωματική επίθεση από την εν λόγω παρέα, οι οποίοι ταυτόχρονα ουρλιάζουν τον ρατσιστικό τους οχετό.

Εδώ θα πρέπει να προσέξουμε τη λεπτομέρεια, καθώς ο ρατσισμός, από μόνος του, δεν αρκεί ως έννοια ώστε να καταλάβουμε τη συνολική εικόνα, σήμερα. Μια εικόνα που επαναλαμβάνεται, ξανά και ξανά, καθημερινά. Θα χρειαστούμε, με λίγα λόγια, και την έννοια της κοινωνικής τάξης.

Τι εννοούμε με αυτό; Ότι η παρέα των ρατσιστών δεν χτύπησε τους Μπαγκλαντεσιανούς στην πάνω πλατεία επειδή απλώς είναι μετανάστες, αλλά διότι είναι μετανάστες-εργάτες στο μεροκάματο, οι πιο υποτιμημένοι στο αξιακό σύστημα της κοινωνίας ετούτης. Μας φαίνεται τραβηγμένο; Δεν μπορεί, διότι το ίδιο επιλέγουν ανέκαθεν όλοι οι ομοϊδεάτες τους. Δηλαδή, να χτυπάνε ύπουλα μετανάστ(ρι)ες – με ή χωρίς χαρτιά – στα στενά του κέντρου ή έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Μυτιλήνη και τη Χίο. Ακριβώς όπως τα εθνικι-

στικά καθάρματα στον Ασπρόπυργο και το Πέραμα, όπου συστηματικά έχουν πραγματοποιήσει επιθέσεις στα σπίτια μεταναστών εργατών-γης και Αιγυπτίων ψαράδων. Όλοι αυτοί οι θρασυδειλοι, λοιπόν, ουδεμία φορά έχουν απειλήσει ή οργανώσει επίθεση σε κάποιον ‘αλλοεθνή’, “πετυχημένο” δε κατά τα καπιταλιστικά πρότυπα. Όπως, επί παραδείγματι, σε κάποιον επιφανή επιχειρηματία, σε ένα στέλεχος κάποιας εταιρείας ή, ακόμη, σε κάποιο μέλος του διπλωματικού σώματος μιας πρεσβείας. Και σίγουρα όχι σε κάποιον ευρωπαίο, λευκό “αδελφό”. Όχι, ποτέ. Πάντα στον φτωχό.

Το ‘έθνος’ παρουσιάζεται από τα ζόμπι του ως κάτι το καθαρό και το ανεξάρτητο από την καπιταλιστική κοινωνία, αλλά, στην πραγματικότητα, ζει και συντηρείται – μεταξύ άλλων – ως το ιδανικότερο εργαλείο των ντόπιων εργοδοτών. Με ποιο τρόπο; Διότι το έθνος βρωμάει εθνικισμό κι ο εθνικισμός – με τις πλάτες του κράτους, πάντα – παράγει μια διαρκή κατάσταση φόβου κι άμυνας για τις κατατρεγμένες και τους κατατρεγμένους της κοινωνίας μας. Και κάπως έτσι, ως δια μαγείας, πίσω από την ασχήμια του ρατσιστικού μίσους ξεπροβάλλουν τα χαμηλά μεροκάματα των μεταναστ(ρι)ών.

Η εξάρτηση του εθνικισμού από το σύστημα που τον γεννά είναι τόσο κραυγαλέα, όπου αυτός αναπαράγεται σε ευρεία κλίμακα μονάχα όπου προκύπτει χρήσιμος, ενώ εγκαταλείπεται αμέσως όπου αρχίζει και κοστίζει. Όπως ακριβώς και με τη θητεία της Χρυσής Αυγής. Μια περίοδο όπου οι ρατσιστικές επιθέσεις ήταν οργανωμένες κι ασύγκριτα περισσότερες ή βιαιότερες από τις παροδικές εκλάμψεις στο σήμερα, μια εκ των οποίων και η επίθεση των δειλών στην πάνω πλατεία της Αγίας Παρασκευής.

Ως συνέλευση ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων στις γειτονίες των Β/Α προαστίων, στεκόμαστε δίπλα στα αδέρφια μας, τους Μπαγκλαντεσιανούς μετανάστες-εργάτες, οι οποίοι και δέχθηκαν την επίθεση το περασμένο Σάββατο. Κι όταν λέμε ότι στεκόμαστε στο πλάι τους, το εννοούμε σε όλα τα επίπεδα. Όχι ως κάποιο είδος αυτόκλητου προστάτη, αλλά ως αλληλέγγυοι κι αλληλέγγυες απέναντι στην αδικία εις βάρος τους, αγκαλιάζοντας τους ως άλλο ένα κομμάτι της κοινότητάς μας. Η δύναμη μας ήταν, είναι και θα είναι πάντα η κοινότητά μας. Αυτή είναι που μετασχηματίζει το φόβο σε οργή και μας περνάει από μια κατάσταση άμυνας στην αντεπίθεση. Μονάχα έτσι, όλες κι όλοι μαζί, πιανόμαστε χέρι-χέρι και βγαίνουμε μπροστά.

Ο φασισμός, πέραν από ψυχολογικά δηλητηριώδης, είναι φανατικός εχθρός του κόσμου της εργασίας και, ως τέτοιος, θα τσακίζεται με κάθε ευκαιρία. Γνωρίζουμε, δε, ότι ο ρατσισμός και η εκμετάλλευση πάνω στα σώματα των μεταναστ(ρι)ών εργαζομένων είναι διάχυτος κι όχι κάποιο μεμονωμένο περιστατικό, ένα Σάββατο σε μια πλατεία. Οπότε και κάθε απάντηση μας είναι κι ένα μήνυμα συνολικά, προς όλους τους ενδιαφερόμενους εκεί έξω. Τους κανίβαλους, δηλαδή, της ρατσιστικής βίας και της εργοδοτικής εκμετάλλευσης. Στη βάση αυτή, τίποτε, κανένα γεγονός, δεν θα μένει ποτέ αναπάντητο.

ΝΤΟΠΙΟΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ ΕΡΓΑΤ(ΡΙ)ΕΣ, ΟΛΕΣ ΚΙ ΟΛΟΙ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ!

νομάδες

**εργατική συνέλευση
στα Βορειοανατολικά**

facebook:
[@nomades.voreioanatolika](https://www.facebook.com/nomades.voreioanatolika)

email:
esban@espiv.net

website:
nomades.espivblogs.net